

Forlagsstilleren (Veth): Med Hensyn til det foreliggende Lovforslag vil jeg i alt væsentligt henholde mig til de Bemærkninger, hvormed Lovforslaget er ledsaget. Der er kun en enkelt Ting, som jeg ikke har faaet indført i disse Bemærkninger, og som jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa. Saavidt jeg veed, forholder man sig saaledes i vort sydlige Naboerige, at det bestemmes i Dommen, om Varetægtsarresten skal affortes, i den Straf, som Dommen lyder paa. Dette Lovforslag gaar den modsatte Vej, det siger, at Varetægtsarresten skal affortes, medmindre anderledes bestemmes i Dommen. Hvilken af disse Veie man gaar, forekommer det mig i alt væsentligt at falde ud paa det Samme. Men Grunden, hvorfor jeg er gaaet den Vej, som Lovforslaget indeholder, er den, at jeg har troet derved at blive i det Spor, som allerede er anvist af vor Lovgivning, og da særlig i almindelig bürgerlig Straffelovs § 13. Det hedder som bekendt nemlig deri: „Ordentligvis ville Personer, der dømmes til Forbedringshusarbejde, have at udstaa Straffen ved Arbejde i Enkeltcelle og ved Dphold i Samme Dag og Nat med en saadan Forkortelse af Straffetiden, at denne, naar Noget er dømt til 8 Maaneders Arbejde, nedsættes til 6 Maaneders, og naar Noget er dømt til Arbejde i længere Tid, nedsættes med en Trediedel for de første 3 Aar og med Halvdelen for den paafølgende Tid.“ Her i Straffelovens § 13 er der altsaa Tale om at afforte i den Straf, som Dommen lyder paa, en Afkortning, som finder Sted af den i Paragrafen nævnte Grund, nemlig at den Paagjældende henfættes i Cellefængsel. Men det er jo de Myndigheder, som fuldbyrde Dommen, der foretage denne Afkortning og udregne, hvor meget den vil komme til at lyde paa. Det er den samme Vej, som Lovforslaget og særlig netop paa Grund af Bestemmelsen i § 13 er gaaet, nemlig at overlade til de Myndigheder, som fuldbyrde Straffedommen i den Straffetid, som Dommen lyder paa, at afforte, hvad der skal affortes, naar ikke Domstolen har bestemt særligt, at et vist Tidsrum eller Varetægtsarresten i det Hele ikke maa komme til Afkortning. Til disse Bemærkninger skal jeg indstrænke mig.

Justitsministeren (Nellemann):

Jeg skal overfor det foreliggende Lovforslag gøre den almindelige Bemærkning, at det ikke forekommer mig, at man bør gjøre Forandring i en systematisk Lovbog, som vor Straffelovbog, uundtagen naar der virkelig er stærke Grunde dertil. Dette er da heller ikke fket. Det er meget faa Forandringer,

som ere giorte i Straffeloven, siden den kom ud. En Forandring som denne forekommer det mig mindst, der kan være Anledning til at gjøre, idet jeg nemlig ikke skjønner rettere, end at dette Lovforslag, affet fra forskjellige andre Indvendinger, som kunne gjøres mod det, kun vil kunne faae overmaade ringe Rækkevidde, forudsat da, at Lovforslaget maa forstaaes paa den eneste Maade, jeg antager det gaar an at forstaa dets Bestemmelse paa. Den Regel, som det har om, at vedkommende Myndighed skal afforte, og som skal afløse den nuværende Regel, der gaar ud paa, at den kan afforte, finder kun Anvendelse, naar det ikke maa tilskrives den Styldiges eget Forhold under Sagen, at han har været i Varetægtsfængsel, eller at dette er blevet for længet saa meget, som det er. Det er altsaa klart, at denne Lov vil ikke komme til Anvendelse i det Tilfælde, hvor den Paagjældende f. Ex. ved at fastholde en Benægtelse, som han dog tilsidst maa opgive, selv har bevirket, at han er bleven holdt i Fængsel. Heller ikke vil Bestemmelsen kunne komme til Anvendelse, naar den Paagjældende, selv om han har tilstaaet, dog f. Ex. med Hensyn til Medstyldige og deslige har afgivet aldeles urigtig Forklaring, der foranlediger Fortsættelse af hans Fængsling. Men jeg kan heller ikke skjønne rettere, end at Reglen kan heller ikke komme til Anvendelse i et saadant Tilfælde, hvor en Person holdes i Varetægtsfængsel under en Appel, naar det er ham selv, der appellerer. Det forekommer mig, at det er Noget, man maa fastholde, og det falder heller ikke udenfor Ordene, „hans eget Forhold under Sagen“, men i hvert Fald mener jeg, at det er nødvendigt, at man maa forstaa Lovens saaledes, ellers vil man komme til det aldeles uantagelige Resultat, at Enhver, som er idømt en af de kortvarige Arbejdsstraffe, næsten altid ved at appellere kan ombytte den ham idømte Arbejdsstraf med simpelt Fængsel. Den, der ved Underretten er dømt til 8 Maaneders eller 1 Aars Forbedringshusarbejde, vil i Reglen ved at forlange Sagen appelleret gennem alle Instanser til Højesteret opnaa, at han ved sin Varetægtsarrest helt og holdent affoner den offentlige Arbejdsstraf. Det vil staa i hans Magt saaledes at ombytte denne Straf med simpelt Fængsel, og det kan dog umulig gaa an. Jeg gaar altsaa ud fra, at Loven maa forstaaes saaledes, at denne Afkortning heller ikke kommer til Anvendelse under Appel, naar Vedkommende selv har appelleret. Saa bliver det Tilfælde tilbage, at der appelleres fra det Offentliges Side. Der finder jeg, at det nu efter vort Appelsystem og